

3. Москаленко В. Кто на свете всех административнее? // Юрид. практика. – 2005. – № 41 (407). – С. 16.
4. Давид Р., Жоффре-Спинози К. Основные правовые системы современности / Пер. с франц. В.А. Туманова. – М.: Междунар. отношения, 1996. – 400 с.
5. Коломоєць Т.О. Адміністративний примус у публічному праві України: Автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. – Х.: Нац. ун-т внутр. справ, 2005. – 43 с.
6. Банчук О.А. Загальна характеристика основних теорій розмежування публічного та приватного права // Молодь у юридичній науці. Четверті осінні юридичні читання: Зб. тез Міжнар. наук. конф. молодих вчених, м. Хмельницький, 21-22 жовтня 2005 р.: У 3 ч. Ч. 1. Загально-теоретичні та історичні юридичні науки. Конституційне право. – Хмельницький: Вид-во Хмельн. ун-ту упр. та права, 2005. – С. 4-6.
7. Авер'янов В. Нова доктрина українського адміністративного права: концептуальні позиції // Право України. – 2006. – № 5. – С. 11-17.
8. Чечот Д.М. Административная юстиция (теоретические проблемы). – Л.: Изд-во ЛГУ, 1973. – 136 с.
9. Інформаційний лист Верховного Суду України від 26.12.2005 № 3.2.
10. Коліушко І., Куйбіда Р. Адміністративні суди: для захисту прав людини чи інтересів держави? // Право України. – 2007. – № 3. – С. 3-8.

УДК 347.19+347.15/17

І.М. Зінченко

ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОГО РЕЄСТРАТОРА ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ТА ФІЗИЧНИХ ОСІБ – ПІДПРИЄМЦІВ

Розбудова України як правової демократичної держави вимагає радикальної зміни пріоритетів у відносинах між владою і приватними особами. Держава не управляє суспільством, а надає йому послуги, а відтак головне завдання сучасної держави полягає саме в наданні приватним особам якісних послуг. Адміністративні послуги – результат здійснення владних повноважень уповноваженим суб'єктом, що відповідно до закону забезпечує юридичне оформлення умов реалізації фізичними та юридичними особами прав, свобод і законних інтересів за їхньою заявою [1]. Це видача дозволів, сертифікатів, посвідчень, проведення державної реєстрації тощо.

Передумовою реалізації права на підприємницьку діяльність є її державна реєстрація. Взагалі, термін «державна реєстрація» (пізньолат. *registratio* – внесення до списку переліку) позначає «письмовий запис або фіксація іншим чином фактів, явищ, відомостей чи певних матеріальних об'єктів з метою їх державного обліку та контролю, засвідчення дійсності й надання їм законного (легітимного) статусу» [2, с. 102]. Отже, з огляду на це, правове регулювання державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності має насущну актуальність, особливо у зв'язку з оновленням законодавства в цій сфері.

З прийняттям Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» введено нову систему державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності та запроваджено новий інститут держав-

ного реєстратора. Встановлено, що державний реєстратор – це посадова особа, яка відповідно до Закону України від імені держави здійснює державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців [3, ст. 1]. Як відомо, посадовими особами вважаються керівники та заступники керівників державних органів та їх апарату, інші державні службовці, на яких законами або іншими нормативними актами покладено здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій [4, ст. 2].

За законом державну реєстрацію юридичних осіб і фізичних осіб – підприємців державний реєстратор проводить виключно у виконавчому комітеті міської ради міста обласного значення або в районній, районній міст Києва та Севастополя державній адміністрації за місцезнаходженням юридичної особи або за місцем проживання фізичної особи-підприємця [3, ст. 5]. Закон запровадив інститут державних реєстраторів, яких призначає на посаду та звільняє з неї міський голова міста обласного значення або голова районної, районної в містах Києві та Севастополі державної адміністрації за погодженням із спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації. Державний реєстратор підпорядковується міському голові міста обласного значення або голові районної, районної в містах Києві та Севастополі державної адміністрації [3, ст. 6]. За законом державний реєстратор має широке коло повноважень, а саме: проводить державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців; проводить резервування найменувань юридичних осіб: формує, веде та забезпечує зберігання реєстраційних справ; здійснює оформлення та видачу свідоцтв про державну реєстрацію; оформлює та видає виписки, довідки з Єдиного державного реєстру; проводить державну реєстрацію змін до установчих документів юридичних осіб та державну реєстрацію зміни імені або місця проживання фізичних осіб – підприємців та ін.

Організаційне та матеріальне забезпечення роботи державного реєстратора здійснює виконавчий комітет міської ради міста обласного значення або районна, районна в містах Києві та Севастополі державна адміністрація. Методологічне та інформаційне забезпечення діяльності державних реєстраторів здійснює спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації – Держпідприємництво.

На жаль, відсутність наукових досліджень у цій площині, а саме комплексного аналізу правового регулювання інституту державного реєстратора, не дозволяє говорити про наукові підходи дослідників щодо даного питання. Розгляд зазначеного питання є досить важливим у теоретичному і практичному аспектах, потребує подальшого визначення особливостей цього інституту, його наукового та законодавчого вдосконалення.

Література

1. Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади: Розпорядження КМУ № 90-р від 15.02.2006 р. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 7. – Ст. 376.

2. Юридична енциклопедія. Т. 2 / Ред. Ю.С. Шемшученко. – К.: Укр. енциклопедія, 1999. – 741 с.
3. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців: Закон України № 755-IV від 15.05.2003 р. // ВВР. – 2003. – № 31-32. – Ст. 263.
4. Про державну службу: Закон України № 3723-XII від 16.12.1993 р. // ВВР. – 1993. – № 52. – Ст. 490.

УДК 35.08(477)

І.С. Нечипоренко

ПРАВОВИЙ СТАТУС ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

Оскільки державна служба являє собою певну сферу професійної діяльності спеціальних осіб, вона, безумовно, виступає об'єктом державного управління. В юридичній науці управління державною службою розглядають в двох аспектах: 1) управління як організуюча діяльність, яка має певний адміністративний зміст і особливий предмет і здійснюється в установлених організаційно-правових формах; 2) управління, як діяльність спеціально створених державних органів [1].

Основною метою управління державною службою є забезпечення єдиної державної кадрової політики, підвищення професіоналізму і компетентності державних службовців, підготовка державних службовців (управлінської еліти), здатних захищати права і свободи громадян, брати на себе відповідальність і проявляти ініціативність і творчість у виконанні посадових обов'язків.

Управління державною службою характеризується наступними ознаками:

а) це практична діяльність щодо визначення основних напрямів розвитку і реального функціонування всіх елементів правового інституту державної служби;

б) це функція державних органів, яка здійснюється у визначених організаційно-правових формах і реалізується спеціально створеними державними органами;

в) основною метою управління є задоволення інтересів держави і публічних інтересів у цілому;

г) управління базується на принципах законності, гласності, підпорядкованості вищестоящим державним органам і посадовим особам вищого рівня державних органів і державних службовців нижчого рівня, єдності основних вимог, що висуваються до державних службовців, стабільності державної служби [2].

Органи управління державною службою – це спеціальні державні органи або підрозділи державних органів, до компетенції яких відноситься забезпечення і розвиток системи державної служби. Серед них можна виділити органи забезпечення державної служби та органи управління державною службою. Орган забезпечення державної служби – це орган або, як правило, підрозділ державного органу, завданнями якого є виконання або організація виконання норм, правил